

[Inger Gautier Schmit.]

Til den højtærede Socialminister vil jeg gerne sige, at jeg i det store og hele kunde være tilfreds med Ministerens Udtalelse, for saa vidt som Ministeren har truffet Foranstaltninger med Hensyn til Lægeattesterne. Jeg ønsker selvfølgelig heller ikke, at Lægerne skal arbejde vederlagsfrit, men selv med de stærkt nedsatte Lægetakster bliver der endnu en ret god Ekstrafortjeneste gennem de mange Attester, som Socialloven giver Anvisning paa.

Med Hensyn til Samarbejdet mellem det private Initiativ og Kommunerne i Retning af Sygepleje og anden Pleje var Ministerens Udtalelse noget svævende, idet Ministeren erkendte, at han var vidende om, at man i København var ved at bryde Samarbejdet med Menighedsplejerne, men Ministeren siger dog, at han har ikke andet at gøre end at afvente Magistratens Overvejelser; alt afhænger, siger Ministeren, i høj Grad af Forholdene i den enkelte Kommune. Ja, men det er ogsaa derfor, jeg med den største Opmærksomhed følger Udviklingen i Københavns Kommune, thi vi kan ikke komme bort fra, at København som Hovedstad er i høj Grad normgivende for mange af Landets Købstæder.

Jeg vilde finde det overordentlig beklageligt, hvis man i København gik til at bryde dette Samarbejde, hvad Magistratens Skrivelse jo gik ud paa, og man herigennem afgav et Eksempel, som blev efterfulgt i Landets øvrige Købstæder, idet jeg absolut tror, det vilde være et Tab for og Tilbagegang i hele den Forsorg, hele det filantropiske Arbejde, som øves i vort Samfund, om Kommunerne derefter paa egen Haand gav sig til at udføre den Gerning, som den kirkelige Filantropi hidtil paa mangfoldige Maader har vist sig saa overordentlig god til at røgte. Jeg forstod imidlertid Ministerens Udtalelse saaledes, at heller ikke han helt vilde sympatisere med, at der skete et Brud i det Samarbejde, der hidtil har fundet Sted.

Jeg skal derefter gøre et Par Bemærkninger i Anledning af den højtærede Kirke-ministers Besvarelse af min Forespørgsel. Ministerens Tale er meget let at læse igennem, idet den kun fylder en Spalte, og medens det naturligvis efter vort nye Reglement maa betragtes som en overordentlig

stor Fordel at kunne tale kort, saa mener jeg dog, at Ministeren i dette Tilfælde har udtrykt sig lidt for knapt, idet Ministerens Tale, naar jeg skal sige det kort og godt, overhovedet intet siger.

Naar jeg fremførte disse to Omraader for Ministeren, var det, fordi der laa en Realitet bagved. Naar jeg spurgte den højtærede Kirkeminister, om han ikke fandt det heldigt, at man prøvede at finde en anden Form for Provsteudnævnelser, laa jo selvfølgelig heri, hvad Ministeren meget vel ved, at der sidste Aar er udnævnt Provster paa en saa uheldig Maade, at Personer har følt sig i højeste Grad krænkede og brøstholdne derover. Jeg forstaaer slet ikke den højtærede Minister, naar han siger, at saadan som Ordningen af Udnævnelser er, finder han, den har hidindtil vist sig at være tilfredsstillende.

Jeg kan ingenlunde indrømme, det er tilfredsstillende, at man har en Ordning, hvorefter man konstituerer en Mand, lader ham sidde i denne Konstitution i indtil 9 Maaneder, i 4—5 Maaneder lader ham gaa i den Tro, at han nødvendigvis vil blive udnævnt, saa pludselig forandrer sin Opfattelse og efter 8—9 Maaneder giver Manden en Takkeskrivelse og udnævner en anden. Jeg maa mene, at det er en ganske urimelig og i højeste Grad stødende Fremgangsmaade, hvorved man kommer til at gøre Uret over for Personer, som ikke selv har været ude efter den Uret. Det er navnlig dette sidste, jeg vil paapege, og derfor var det, jeg henstillede til den højtærede Minister, at man fik en Ordning saadan, at man automatisk ved en Provsts Død udnævnte den ældste Præst, indtil Biskoppen og Ministeriet kunde finde den Mand, der var bedst kvalificeret, saa at man ikke kom ud for at gøre Skade, som jeg her har nævnt, ved en overilet Konstitution, som ikke resulterede i Udnævnelse.

Over for Spørgsmaalet om Kirkeskatens ændrede Udskrivning har Ministeren ogsaa kun den Udtalelse, at han i al Almindelighed finder den tilfredsstillende, men hvis jeg kunde finde paa en ny Ordning, vil Ministeren nøje overveje den. Nu vil jeg sige: Tilstandene er ikke almindelige, og derfor kan Ministeren heller ikke ved denne Lejlighed, hvor jeg fremfører dette meget vigtige Punkt, sige, at han i al